

Em Nhòng

Nhà tôi ở cạnh con sông chảy dài từ ngã ba Thiên xuống phía chân cầu Đá, rẽ ra thành hai con rạch nhỏ nhỏ. Chiều chiều dập dình đám dừa nước buông lá roi là đà xuống mặt nước trong veo. Ban đêm con sông lững lờ trôi soi bóng trăng khuya. thỉnh thoảng có những chiếc ghe đánh cá đi qua buông mái chèo khua theo giòng nước. Hương sông lẫn mùi gát của gió và nắng bám chặt trong tóc của những đứa trẻ đang ngụp lặn, đắm mình ngoài bến sông ấy.

Tuổi thơ của tôi thật thú vị và đáng nhớ. Chiều chiều bọn trẻ chúng tôi thường hay leo vắt vèo lên những nhánh cây là đà ngoài bến sông rồi bông bông ùm ùm xuống, nước văng tung toé. Nước sông trong vắt, hồn nhiên như đám trẻ sống bên cạnh nó. Con nít vùng sông nước dừa nào cũng lợi như nhái. Đứa này dạy đứa kia. Thay nhau uống nước vài lần là tự nhiên nổi như phao. Nhiều đứa nóng nảy muốn bơi sớm, rủ nhau đi bắt chuồn chuồn cho cắn đầu muốn rụng rún luôn. Học trò của tôi là con nhỏ cạnh nhà. Nó nhỏ hơn tôi mấy tuổi. Dù biết đó không phải là tên cúng cơm của nó, nhưng không hiểu ba má nó nghĩ sao mà đặt cho nó một cái tên nghe như ếch. Chiều nào tôi cũng nghe má nó réo ời ời. Nhòng ơi à! Tên y như người. Cái miệng xoèn xoẹt của nó làm tôi nhớ đến con nhòng xanh của chú Tàu bán chap phô ngoài chợ mà mỗi lần theo mẹ lên cất hàng nó cứ nheo nheo:

“Phong ơi, Phong à, có khách, có khách!” cái giọng lạnh lạnh y như em Nhòng hàng xóm nhà tôi. Nhiều lúc tôi tự hỏi không biết ai lọt lưới cho nó mà sao cái miệng lắt léo quá vậy. Nó nói liền miệng chỉ trừ lúc xuống nước. Hôm đầu tiên tập bơi, tôi khiêng cây chuối thả xuống sông rồi biều nó ôm thân chuối mà đạp chân. Con nhỏ vậy mà chết nhất, nó không ôm thân chuối mà cứ níu riết lấy tôi. Nên khổ sở lắm tôi mới tập được cho nó nổi cái đầu ngoi lên còn cái phần dưới thì chìm lìm. Tôi đứng nhìn nó bơi mà mắc cười bất chết nhưng vẫn ráng làm nghiêm. Nó là học trò của tôi mà. Chê nó thì chẳng khác nào chê tôi.

Nhà nó xéo bên rào. Qua đám bông bụt lưa thưa những bông đỏ, bông vàng là khu vườn đầy cây ăn trái. Những buổi trưa hè, gió từ dưới sông thổi lên mát rười rượi đem theo mùi ổi chín lừng qua tận bên này. Ngày mới dọn đến, tôi đang ngồi vắt vèo trên võng đọc Tam Quốc Chí (thừa hưởng cái “bệnh” của ông nội và ba tôi, tôi thích đọc truyện Tàu ngay từ lúc học tiểu học). Đang tới hồi gay cấn, Lữ Bố hí Điêu Thuyền thì

có một trái ổi xanh lè ném búp ngay trước mặt. Tôi nhìn lên. Một đứa con gái ngồi vắt vẻo trên cây bên kia rào, nhe hàm răng sún một bên hỏn trông không: “Đọc gì vậy?”. Tôi trừng mắt không trả lời. Con nít hỏn hào, ăn nói không biết thưa gửi với “người lớn”. Giả bộ làm lơ cúi xuống như đang đọc mà mắt tôi vẫn liếc qua bên kia rào. Nó nhanh như sóc. Chớp mắt đã tuột xuống cây, chui lỗ rào sang bên nhà tôi trên tay cầm mấy quả ổi chín rực cười toe toét: “Cho anh nè, ăn đi anh, ổi nhà em ngon nhất vùng này”. A ha, lần này nó nói chuyện có chủ từ túc từ đàng hoàng, chịu gọi tôi bằng anh và lại xưng em ngọt xót, nên tôi cũng bỏ qua tội vô phép lúc nãy mà cầm trái ổi trên tay nó. Buổi đầu gặp gỡ hai đứa ăn ổi trừ cơm. Chiều về ba thấy tôi ngồi chổng đũa bèn hỏi: “Cái thằng hôm nay sao vậy cà?”. Má tôi cười cười không nói. Không lẽ tôi nói với má là tôi no vì hai cái lỗ tai đã nhét đầy ứ những chuyện trên trời dưới đất của nó. Rồi để cho má tôi biểu, nói không thích sao cứ ngồi nghe!

Sau ngày hôm đó nó bắt đầu đi theo tôi cùng làng khắp xóm. Trời đất, con gái mà phá còn hơn con trai. Nó chỉ bó tay lúc xuống nước thôi. Còn trên bờ tôi phải gọi nó bằng ...sư mẫu! Cây ổi cành ồm yêu mông mảnh mà nó leo ngoãn ngoắt. Cũng may đó là cây ổi, nhánh nhỏ mà dai, gặp thứ cây khác không biết nó đã bị bó bột không biết mấy lần. Mấy trò chơi con trai bán bi, chọi tiền nó cũng không tha. Tôi biểu nó, chỉ cần cắt đi mái tóc dài đen nhánh đầy mùi hương hoa ổi thì tôi với nó sẽ làm anh em kết nghĩa vườn đào như mấy ông râu dài thườn thượt trong truyện Tam Quốc diễn nghĩa. Nó bò ra cười hăng hắc khi nghe tôi nói. Nhưng cũng ráng châu mò cãi lý, “Mấy ông râu dài, còn em tóc dài có khác gì đâu”. Tôi gật gù. Ở hén, thương nhau thì sao cũng thương được đâu phải chỉ có râu dài tóc ngắn mới thương. Tôi đối ý, Nhòng đừng cắt tóc thì anh thương hoài (nói y như thiệt!). Nó giương con mắt tròn xoe, đưa ngón tay út nhỏ xíu ra bắt tôi ngoéo tay thề độc. Lần đầu tiên tôi thấy nó không cười, ánh mắt nghiêm trang chi lạ. Bữa hôm đó thay vì uống rượu thề

nguyên dưới ánh trăng tà như trong phim bộ Hồng Kông, hai đứa tôi uống nước lã ăn ổi căng phè cái bụng dưới bóng cây đầy hoa nắng. Buổi tối tôi lại nhìn com, bụng căng cứng đầy nước lạnh và ổi chín. Tào Tháo chưa rượt tôi hôm đó cũng còn may. Cái bụng thấy xót xa chi lạ. Nhưng lại thấy vui vui, vừa túm được đứa em kết nghĩa đáng đồng tiền.

Con nhỏ cũng lạ. Có nhiều hôm ngồi dưới gốc dừa sau nhà, tôi kể cho nó nghe những mẩu chuyện mà tôi đọc trong Tam Quốc Chí, nó nghe say sưa không chớp mắt. Cái miệng nó nói chuyện vui và hay lắm. Nhưng nhiều lúc cũng làm tôi bực mình. Mấy tháng sau Tết, tôi thường cùng mấy đứa bạn trai ra mấy miếng ruộng gần nhà đi lũng đế. Con Nhòng cũng không để bọn tôi yên thân. Con nhỏ thật tài tình, làm gì làm, nó cũng rình ở đâu đó để đi theo. Không biết nó cố ý hay vì vụng về lóc chóc, đi bắt đế mà nó đi như lính diễn binh, không bao giờ nó đi êm hay nhẹ nhàng hơn được. Vừa thoáng nghe tiếng đế gáy đàng xa, nó đã vội vàng chạy về hướng đó. Nếu tôi kịp nắm tay nó kéo lại thì với cái miệng xoèn xoẹt của nó cũng làm con đế tốt số im bật. Tụi tôi chỉ còn cách lấy cây đập túi bụi hay là lấy chân đá mấy cục đất cho hả tức, và cũng để hy vọng một con đế xấu số nào đó xuất đầu lộ diện. Mặt con Nhòng xịu lại, “Em không biết, lần sau em sẽ đi nhẹ hơn chút”. Có một lần tụi tôi phát hiện ra một cái hang đế, miệng hang nhẵn bóng có lẽ vì chủ hang đi qua đi lại nhiều nên đã thành đường mòn. Hang lớn, chắc là hang của đế gộc đây! Tôi biểu thằng bạn chạy ra cái mương ở gần đó lấy nước. Con Nhòng xung phong đi múc nước. Chỉ một thoáng, nó đã trở về với hai lon sữa bò đầy ắp nước, nước sinh đục ngầu, miệng cười tươi rói. Bọn tôi xúm nhau chế nước vào hang. Trời nắng chang chang, đất khô và cứng, phải đến lon thứ năm miệng hang mới bắt đầu ứ nước lại. Cả đám, ba trai một gái, ngồi chồm hỏm vòng vòng miệng hang để chờ ... thời và để chắm nước vào hang. Năm phút, rồi mười phút. Con đế này phải vào hạng lì đây. Nhưng cuối cùng thì chủ đế cũng cảm thấy ngọt ngạt, đưa hai cái râu lên khỏi mặt nước. Con Nhòng mừng quá la toáng lên, “À, mầy đây rồi, cái đầu bự thiệt anh ơi”. Con đế than vừa ló cái

đầu đen nhánh lên khỏi mặt nước, nghe tiếng la của Nhòng, vội thụt xuống. Con Nhòng không kiên nhẫn được nữa, nó vội vàng đưa hai ngón tay chụp thật nhanh. Nó hơi mạnh tay, khi nó cầm lên thì cái đầu dế đã gần đứt lìa ra khỏi cái mình. Con nhỏ bị tụi tôi đuổi về ngay sau đó. Phải bỏ về, nhưng nó còn ầm ục hay sao mà vừa đi vừa lằm bằm rủa tôi là sao không thương nó. Không có con Nhòng đi theo, buổi chiều hôm đó tụi tôi cũng bắt được năm con dế trống và hai con mái. Trước khi về nhà, tôi ghé ngang nhà của Nhòng đưa cho nó hai con dế mái. Nó không biết giận là gì, lại bắt đầu “mở máy”, nói tía lìa. Có lẽ nó vui vì thấy tôi không giận chuyện nó phá đám lúc trưa, hay là tại vì lúc đó cứ tưởng là dế mái cũng biết đá như dế trống? Ngày hôm sau, nó chạy qua nhà tôi, hỏi “Sao mấy con dế anh cho nó không chịu đá!”. Tôi ráng cắn hai hàm răng lại để đừng phì cười trước mặt nó, “Đưa đây anh coi, để anh quay một chút là nó sẽ đá như điên cho coi”. Tôi thương cái ngây thơ và tính tình dễ chịu của con Nhòng ghê hồn.

Hình như từ lúc quen Nhòng tôi đi chơi nhiều hơn. Hai đứa tôi học chung trường. Năm tôi học lớp 7 thì nó mới lên lớp 4. Buổi sáng dành cho các lớp trung học, và các lớp tiểu học buổi chiều. Cũng nhờ vậy, buổi chiều ở nhà tôi cũng “yên thân” được một chút. Chỉ mới quen nó vài ngày, tôi đã xem nó như đứa em gái ở nhà. Hơn nữa, hai đứa đã uống nước lã ăn ổi thề rồi còn gì. Quân tử nhất ngôn. Đi đâu tôi cũng dắt nó theo sau như hình với bóng. Những lúc chơi đánh trận với lũ bạn trai, nó lon ton đứng ngoài cầm kiếm cho tôi. Đôi lúc tôi ra oai gọi “Quân sĩ đâu?” là cái miệng nó “Dạ!” to hết biết làm mấy thằng bạn ganh tị vì không có quân mà sai vật như tôi. Con nít ở nhà quê có nhiều trò chơi thật vui và thú vị. Mấy đứa ở thành thị không được hưởng những trò chơi này. Mùa hè cũng là mùa mà bọn con trai thả diều. Con Nhòng nhập bọn với tụi tôi cũng học thêm được nhiều thứ. Và mặc nhiên bọn tôi xem nó như một đứa em. Tôi cũng bỏ thời gian để làm cho nó một con diều. Đúng là con gái, nó đòi tôi phải làm một cái diều gắn đầy nơ hồng trên đuôi. Tôi còn cẩn thận gắn thêm vào một miếng sáo trúc nho nhỏ. Chiều chiều, khi ánh nắng rơi nhạt nhòa phía bên kia

con sông chúng tôi đem diều ra thả. Nhòng thích nghe tiếng sáo vi vu trong chiều vắng. Những lúc ấy nó chọt yên lặng, ngồi mơ màng dõi theo hình bóng của những cánh diều in bóng trên nền trời. Đôi mắt nâu nghịch ngợm thường ngày bỗng chọt tím theo ráng chiều tà. Nhìn em tôi có cảm giác Nhòng đang chơi vui ở một thế giới nào khác chỉ có hoa và bướm.

Hai đứa tôi ở gần nhau, và đi chơi chung với nhau như vậy cho đến năm tôi học xong lớp 12. Con Nhòng càng lớn càng thông minh hơn, và ít nói hơn lúc nhỏ. Nó lại có thêm cái trí nhớ thật tài tình. Mấy cuốn truyện Tàu trong tủ sách của ông nội tôi nó mượn về đọc gần hết, và nhớ vô số điển tích trong đó. Nó bắt đầu mê truyện Tàu cũng vì tôi. Lúc chúng tôi mới quen nhau, có những buổi trưa cuối tuần, nó chui rào qua nhà tôi như thường lệ và nhảy phóc lên cái võng sau nhà, được căng giữa hai gốc dừa. Nghe tôi kể chuyện Gia Cát Lượng dùng kế “không thành” để lừa phe địch, hay những cuộc đấu trí vô tiền khoáng hậu với Chu Du, tôi có cảm tưởng là nhiều lúc nó ... quên thở để lắng nghe. Có đoạn nó khoái chí quơ chân múa tay đến nỗi từ trên võng té lăn xuống đất.

Gần nhà của Nhòng và tôi là một cánh đồng trống. Cánh đồng vào mùa mưa nước nổi mênh mông, trắng xóa, nhưng ra mùa nắng thì đất khô đến nứt nẻ. Qua khỏi cánh đồng là một rừng cây có nhiều cây lớn nhỏ và dây leo chằng chịt mà người chủ cố tình để nó ở tình trạng hoang dã. Đó cũng là nơi mấy ông già trong xóm đến bẫy chim. Từ sáng sớm, mấy ông vác chiếu, ghè xếp, hai ba cái lồng chim và vài con chim mồi đến đó ngồi rình rập cho tới chiều tối. Lồng chim của mấy ông có hai ngăn, một bên cho con chim mồi đứng hót líu lo và bên kia dành cho nạn nhân của nó. Mấy con cu đất hay sáo được dùng làm chim mồi phải là những con hiếu động và hót hay. Mấy con chim bị sập bẫy thường là mấy con háu đá hay bị hấp dẫn bởi tiếng hót mê hồn của con chim mồi khác giống. Tôi đi theo mấy ông để học nghề và có ý định kiếm một con chim về cho em Nhòng. Thương nó thì nó thương thật, nhưng không phải vì vậy mà tôi chịu khó ngồi gác mấy cái lồng chim với mấy

ông già, chỉ vì cái tên nghe nhúc óc của nó mà tôi đã nghĩ ra ý định này. Đi theo mấy ông, phải biết kiên nhẫn, ngồi hàng giờ, tay chân ngứa ngáy khó chịu cũng phải ngồi yên. Ngồi núp sau bụi cây, có lúc tôi muốn ngủ gục. Đến buổi chiều thứ ba thì ông già hàng xóm bầy cho tôi được một con nhông xanh đuôi dài, có chùm lông cong vút trên đầu đẹp hết biết. Ông chỉ con chim rồi vỗ nhẹ trên đầu tôi, “Con nhông này hiếm lắm nghe mây, lông mượt đuôi dài như vậy không dễ kiếm đâu”. Không có sẵn lồng ở nhà, tôi phải nhốt tạm con nhông trong hai cái rổ tre úp ngược. Tôi và Nhông đi xin tre của mấy người trong xóm. Hai đứa đã cặm cuội ba bốn ngày vót tre và đan cho con nhông xanh một cái nhà. Tôi cho Nhông con chim này vào dịp Nhông vừa được mười một tuổi. Con nít thời đó, ở tuổi mười một mười hai còn ngây thơ hơn bây giờ nhiều. Con Nhông có vẻ cưng con chim vô cùng, nhiều lúc tôi đứng rình nghe nó nói chuyện với con chim mà không nhận được cười. Duyên dáng, và hình như nó còn lạnh hơn cả con nhông thứ thiệt. Con nhỏ này lớn lên chắc cho nó đi rao hàng ở hội chợ, hay nếu sang hơn một chút, cho nó đi làm xướng ngôn viên chương trình văn nghệ chắc là ăn khách lắm.

Những mùa mưa đi qua. Bao nhiêu trận mưa đổ xuống con sông mãi đầy vơi. Chúng tôi cùng nhau lớn lên bên cạnh bên sông ấy. Mặt nước không còn lững lờ trôi êm ả như những năm tháng còn thơ ấu. Bên sông nằm sau cù lao khuất gió trở thành nơi của những chiếc ghe buôn ghé bến nghỉ ngơi. Dần dần người đến tụ họp buôn bán kín cả một góc sông. Trời tờ mờ sáng những chiếc ghe chất đầy hàng đậu dài ngoài bến xôn xao tiếng nói cười khuấy động cả con sông. Lốp sương mù mênh mang trong buổi sớm mai quyện với mùi rau trái hoa quả biêng biếc ngát ngào hương đồng nội. Chiều đến, những chiếc ghe rời bến làm nước đục hẳn đi. Mặt sông đầy rác rưởi lênh bênh tấp vào hai bên bờ ngẫu đục. Tụi con nít bây giờ chèo sông dờ nên rù nhau đi hồ bơi cho sạch. Hai đứa tôi cũng không còn ở cái tuổi tắm sông nhưng thỉnh thoảng vẫn dắt nhau ra ngoài bến ngồi nhìn con nước chảy tha thiết mà nhớ về những ngày xa xưa ấy. Chỗ chúng tôi ngồi vẫn luôn dưới gốc cây ổi tán loà

xòa che kín mặt đất, nơi có mùi hoa ổi thoang thoang ngọt lịm. Và càng nồng nàn hơn nữa khi Nhông đến ngồi bên tôi. Ngày trước, khi còn bé, mỗi lần nghe tôi kể chuyện ma là em xấp lại ngồi sát rạt bên tôi. Nhưng bây giờ càng lớn cái khoảng cách giữa chúng tôi hình như xa dần. Đến một ngày tôi chợt nhận ra rằng lúc nào Nhông cũng ngồi cách xa tôi cả một sải tay, lúc đó tôi mới giật mình nhìn ra ... em Nhông nhỏ bé của tôi ngày nào giờ đã thành một thiếu nữ đương thì. Cho dù có đôi lần tôi cố ý kể những câu chuyện ma thật rùng rợn, em vẫn không chịu ngồi sát cạnh tôi nữa. Em đã có cái nét e ấp, thẹn thùng của cô gái mới lớn khi gần bên tôi. Nhìn cái dáng ngồi bó gối tay tì vào cằm của Nhông, tôi hiểu tuổi thơ hồn nhiên của chúng tôi đã trôi theo dòng sông đi về một nơi xa lắm rồi.

Trước ngày đi học xa trên thành phố, tôi đưa Nhông đi coi hát ở bên phố chợ. Hôm đó nhìn màu nắng vàng rực rỡ trên đôi má hồng con gái nồng nàn trời buộc bỗng dung tôi muốn nắm lấy tay em để nói một câu gì đó, như đã có một lần tôi nói với em dưới gốc ổi đầy hoa nắng. Nhưng không hiểu điều gì đã níu giữ tôi lại. Buổi tối khi đưa em về trên con đường rập rờn ánh trăng khuya. Ngồi sau xe em hát nhỏ nhỏ, giọng hát nghe ngọt ngào bông bênh như khói như sương. Tôi hỏi em sao không thi vào đoàn hát của tỉnh. Em cười khúc khích, đời đào hát nay đây mai đó làm sao lo cho chồng con được hả anh. Một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm lan man đau nhói trong lòng không thể giải thích được. Tuổi thơ của chúng tôi không còn nữa. Rồi đến một ngày em sẽ xa tôi đi làm dâu nhà người. Em sẽ bận rộn bên chồng mà quên đi quãng đời thơ ấu bên con sông có cánh diều của tôi và em trên nền trời tím ngắt. Tiếng hát em chơi vui ... ai đem con sáo sang sông để cho con sáo sổ lồng bay xa ... Ngày hôm sau tôi già từ bên sông.

Ngày mới lên thành phố, công việc, học hành mọi thứ đều mới mẻ. Cuộc sống bận rộn và nhiều cảm dỗ nơi đô thành đã làm cho tôi quên dần nỗi nhớ về bên sông xưa với hình ảnh của người con gái có mái tóc nồng nàn hương hoa ổi. Những điều đó chưa bao giờ tôi kể cho Lan, người yêu của tôi nghe. Cũng như chưa bao giờ

tôi nói với Lan về chiếc vòng bạc em đeo trên tay mà Nhòng đã mất cả buổi sáng cùng tôi đi khắp phố tỉ mỉ chọn chiếc đẹp nhất để làm quà tặng sinh nhật cho Lan. Ngày hôm đó đi bên tôi Nhòng cười nói huyền thuyên, vẫn liếng thoảng như ngày nào. Nhưng em lần tránh ánh mắt tôi. Em giúp tôi gói hộp quà và gắn chiếc nơ hồng xinh xắn lên trên. Khi trao cho tôi gói quà tôi thấy mắt em ngấn nước. Nhòng đã khéo léo giấu đi cái tình cảm của mình cho đến ngày hôm ấy. Mùa Hè khi má lên thăm, má hỏi hờ khoe tôi tấm hình của Nhòng chụp trong đoàn hát của tỉnh. Tim tôi nhói đau khi nhìn thấy mái tóc cắt tém nghịch ngợm kiểu con trai. Em cười thật tươi, thật duyên dáng nhưng tôi không nhìn thấy bóng dáng em Nhòng của tôi ngày nào nữa. Tôi chợt nhớ đến lần mà tôi đùa chọc Nhòng, biểu em cắt tóc ngắn đi để làm anh em kết nghĩa vườn đào. Má nói trước ngày đi, em thả con chim nhòng xanh tôi đã cho em ngày trước và đem trả lại cho tôi chiếc lồng chim bằng tre mà hai đứa đã cặm cụi đan mấy ngày trời. Con nhòng xanh lớn vờn ở sau vườn mấy ngày không chịu bay đi. Tim tôi như thất lại. Tôi bàng hoàng nhận ra ngoài cái tình cảm của một đứa anh dành cho cô em gái, còn có một thứ tình cảm khác quyện vào mà ngày ấy tôi đã không định hình được. Rõ ràng tôi đã mất đi điều gì quý báu lắm, từ lúc em Nhòng bỏ đi hát cho đoàn văn nghệ của tỉnh, nhưng mãi đến hôm nay tôi mới hiểu rõ chính mình.

Tôi mất ngủ liền những ngày sau đó. Nằm yên trong căn phòng vắng không trò chuyện cùng ai. Lan đến tìm hẹn gặp tôi ở một quán café quen thuộc. Quán vắng nhìn ra con sông nước ngầu đục. Trời nhiệt đới chợt mưa chợt nắng. Mưa rơi ngoài trời buồn mênh mang. Lan giận dữ bảo tôi, anh cứ lan man như thế thì chẳng bao giờ giữ được điều gì cả, rồi có ngày anh sẽ mất cả em. Lan xoa tóc nghiêng nghiêng trong mưa hát nhỏ nhỏ một bài hát ngoại quốc ...Goodbye Michelle ... my little one. You gave me love and helped me find the sun ... Chiếc vòng bạc lấp lánh theo nhịp tay em gõ nhẹ trên chiếc ly thủy tinh. Tôi nhìn thấy có đôi mắt nâu mang cả một trời thơ ấu tha thiết trong mưa. Tôi nghĩ thấy có mùi ổi chín phảng phất trong vườn, tiếng nói

cười của những đứa trẻ ngуп lặn ngoài bến sông và điệu lý con sáo của đêm trăng hôm nào. Tôi bàng hoàng chợt nhận ra những vật lộn, bon chen của cuộc sống đã làm tâm hồn khô cằn, ngay đến cả đắng cay hay hạnh phúc cũng trở nên tầm thường nhạt nhẽo. Tôi tưởng mình đã hoàn toàn lãng quên khu vườn nhỏ có mùi hoa ổi nồng nàn. Và chợt thoảng xót xa khi thấy mình đã quên đi nơi ấy nhiều quá.

Sau buổi chiều mưa hôm ấy, tôi và Lan chia tay nhau. Nhẹ nhàng không vương vấn như là một điều tất nhiên phải xảy ra. Mùa Hè, tôi trở về thăm nhà. Chiếc lồng chim chập chờn trong gió. Nhưng không còn nghe tiếng chim nhòng riu rít như ngày nào. Tất cả vẫn còn đây, tro tro trông vắng đến lạ lùng. Tôi nhớ tiếng em cười trong nắng, hồn nhiên. Tình yêu tôi dành cho Nhòng giống như một cây kết trái sai mùa, hay cũng như một đóa Hồng nở muộn. Tôi chợt hiểu và thấm thía, người ta chỉ thật sự thấy trân quý những vật mình đã đánh mất, đã vượt khỏi tầm tay. Tình yêu không thể mang đi so sánh với một vật nào đó. Cảm giác mất mát còn sâu lắng hơn nhiều. Lần này tôi trở về nhà sớm hơn những năm trước và như một người đang chờ đợi, mặc dù không biết rõ là mình chờ đợi gì. Trời hôm nay đầy gió. Tôi đứng lặng bên bờ sông nhìn con nước dập dình vỗ nhẹ sóng vào hai bên bờ. Con sông không còn rộng lớn như mắt nhìn của những ngày thơ ấu. Bỗng nhiên tôi thêm được ngуп lặn đắm mình trong giòng nước để được thấy mình trở về với tuổi thơ có tôi và em, hồn nhiên cầm tay nhau nghe tiếng sáo điệu vi vu trong gió. Góc cây ổi ngày xưa của chúng tôi vẫn còn toả bóng mát. Con sông vẫn êm đềm trôi cuốn đi những rác rến vô thường của đời sống. Thơ ấu trôi qua theo giòng đời cuộn cuộn chỉ còn lại tôi đứng nơi đây, một mình, trong chiều vắng với nỗi nhớ vô vàn. Tôi ngược nhìn lên bầu trời xanh thăm. Những cánh diều đang bay sóng sánh tràn trề trên khoảng trời bao la. Có cánh diều tuổi thơ nào mang theo mùi hương hoa ổi quyện nỗi nhớ thương gửi đến cho em tôi, Nhòng ơi!

***